RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 79.988 van 28 april 1999
in de zaak A. 73.251/X-7241.

In zake : Patrick ALBERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te
8200 BRUGGE-SINT-ANDRIES,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te 8310 BRUGGE-ASSEBROEK,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Patrick ALBERS op 14 februari 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 13 januari 1997 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, in zoverre artikel 1, tweede lid, van dit besluit het beroep heeft ingewilligd van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 6 juli 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij hem de bouwvergunning werd verleend voor het oprichten van een loods op een perceel gelegen aan de Bruggesteenweg te Middelkerke (Sint-Pieterskapelle), kadastraal bekend Sectie B, nr. 111h/2;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 november 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 januari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. SIMAEY die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. STAELENS die, loco Advocaat J. BOSSUYT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. BARRA, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997, in zijn eensluidend advies;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat, nadat een eerste bouwaanvraag definitief was geweigerd bij besluit van 23 maart 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, verzoeker op 31 januari 1995 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke een nieuwe bouwaanvraag heeft ingediend voor het oprichten van een loods voor de opslag van granen, ter uitbreiding van een aan de overzijde van de Bazelarestraat gelegen handel in granen en veevoeders, op een perceel gelegen aan de Bruggesteenweg te Middelkerke

(Sint-Pieterskapelle), kadastraal bekend Sectie B, nr. 111h/2; dat het bouwperceel krachtens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 26 januari 1977 vastgesteld gewestplan Oostende-Middenkust gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat het niet gelegen is binnen het gebied van een door de Koning -thans de Vlaamse regering- goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde niet vervallen verkaveling; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 18 april 1995 de bouwvergunning heeft geweigerd op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat op beroep van verzoeker de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen bij besluit van 6 juli 1995 de bouwvergunning heeft verleend; dat de gemachtigde ambtenaar op 22 augustus 1995 tegen dit besluit beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse regering; dat de gemachtigde ambtenaar met een brief van dezelfde datum de aanvrager in kennis heeft gesteld van dit beroep; dat verzoekers raadsman met een brief van 29 augustus 1995 aan het hoofdbestuur Ruimtelijke Ordening onder meer de niet-ontvankelijkheid van het beroep van de gemachtigde ambtenaar heeft opgeworpen; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij besluit van 10 november 1995 het beroep van de gemachtigde ambtenaar heeft ingewilligd; dat bij arrest nr. 63.619 van 17 december 1996 de schorsing van de tenuitvoerlegging van voornoemd ministerieel besluit van 10 november 1995 werd bevolen op grond van het ernstig bevonden eerste middel afgeleid uit de schending van onder meer artikel 11, 4.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij het bestreden besluit van 13 januari 1997 zijn besluit van 10 november 1997 heeft ingetrokken enerzijds (artikel 1,

eerste lid), en het beroep van de gemachtigde ambtenaar "op grond van een aanvullend onderzoek" opnieuw heeft ingewilligd anderzijds (artikel 1, tweede lid);

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van artikel 55, § 2, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en van het gelijkheidsbeginsel; dat hij dit onderdeel van het middel uiteenzet als volgt :

> "Art. 55, § 2, eerste lid, van de organieke stedenbouwwet van 29 maart 1962 legt de gemachtigde ambtenaar de verplichting op het beroepschrift zelf ter kennis te brengen van de aanvrager. De gelijktijdige integrale mededeling van het beroepschrift met al zijn bijlagen aan de aanvrager is een op straffe van onontvankelijkheid substantiële vormvereiste, voorgeschreven met het oog op een objectieve rechtsbedeling waarbij de aanvrager op gelijke voet wordt gesteld met de Minister.
>
> Terzake bevat het schrijven van de gemachtigde ambtenaar aan verzoekende partij d.d. 17 augustus 1995 enkel de vermelding dat hij hoger beroep heeft aangetekend met mededeling dat 'de motieven voor dit beroep zijn (...)', zonder meer. Er was geen integraal afschrift van de beroepsakte zelf aan toegevoegd, zodat verzoeker nooit kennis heeft gehad van de motieven die de gemachtigde ambtenaar desgevallend aan de Minister heeft overgemaakt. Door niettemin het hoger beroep ten gronde in behandeling te nemen, heeft de Minister art. 55, § 2, van de wet van

29 maart 1962, alsmede het gelijkheidsbeginsel, geschonden (...)";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat dit middel niet ontvankelijk is; dat zij deze exceptie uiteenzet als volgt :

"In casu weze beklemtoond dat verzoeker thans nieuwe middelen formuleert die hij niet heeft aangehaald naar aanleiding van zijn voor Uw Hoog Rechtscollege op 20.12.1995 ingestelde schorsingsvordering en verzoek in nietigverklaring,

in casu wordt hier bedoeld het feit dat hij thans in het eerste middel als nieuw middel oproept een schending van art. 55, § 2, van de wet van 29.03.1962, meer de schending van het gelijkheidsbeginsel, waarbij opvalt dat hij zich niet meer steunt op een door hem zo beweerde schending van art. 2, § 1, art. 45 en art. 79 van de wet van 29.03.1962.

(...)

Het procedurereglement is zeer duidelijk en vereist dat de verzoeker al zijn middelen in zijn beroepschrift uiteenzet en dit binnen de beroepstermijn.

Het feit dat in de geest van het 'administratief kortgeding' en tussengekomen schorsingsarrest de Overheid is overgegaan tot een nieuw onderzoek en heroverweging, maakt niet dat het thans aan verzoeker toegelaten is middelen voor het eerst in te roepen die hij destijds reeds op 20.12.1995 had kunnen inroepen.

(...)

Dit middel mist feitelijke grondslag aangezien verzoekster zèlf aan de verwerende partij bevestigd heeft dat zij kennis heeft genomen van het beroep van de Gemachtigde Ambtenaar. Dit alles moge blijken uit het verloop van de hele procedure, waarin met stellige zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk kennis had van de motieven van het beroep van verweerder.

Daarenboven weze beklemtoond dat hij desbetreffend middel destijds aanhaalde in een brief d.d. 29.08.1994 gericht aan het hoofdbestuur en waarbij hij de niet-ontvankelijkheid van het beroep van de Gemachtigde Ambtenaar heeft ingeroepen, welk middel Hij echter niet meer heeft hernomen en aangehouden naar aanleiding van de voor Uw Hoog Rechtscollege op 20.12.1995 ingestelde vorderingen. Dienvolgens is het hem niet meer mogelijk dit thans nog in te roepen.

(...)";

dat de verwerende partij, ingeval dit middel wel ontvankelijk zou bevonden worden, "van oordeel (is) dat dan in casu voor elke verdere behandeling der zaak, een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Arbitragehof, luidend als volgt :

> "Schendt Art. 55 van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, de art. 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet, doordat aan het College van Burgemeester en Schepenen en aan de Gemachtigde Ambtenaar - naast de termijnvereiste - de (cumulatieve) ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt opgelegd om het administratief beroep bij de Vlaamse regering, namelijk de datum en de motieven ervan, 'terzelfdertijd ter kennis van de aanvrager' te brengen ('als uiting van de door de wetgever gewilde op-gelijke-voeten-stelling'), terwijl deze ontvankelijkheidsvereiste niet is voorzien voor de aanvrager die een administratief beroep instelt, terwijl volgens de tekst van de wet het beroep van de aanvrager niet moet worden gemotiveerd, en terwijl de Minister een afschrift van dit beroep van de aanvrager 'binnen de vijf dagen na de ontvangst' aan het College moet sturen ?";

dat zij voorts het middel beantwoordt als volgt :

> "In dit nieuw aangehaalde eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van Art. 55, § 2, van de Stedenbouwwet doordat de Gemachtigde Ambtenaar 'geen integraal afschrift van de beroepsakte' zou hebben toegevoegd aan de brief d.d. 17.08.1995 aanzeggende zijn beroep tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van 06.07.1995.
>
> Dit middel mist uiteraard feitelijke grondslag aangezien de verzoeker zeer goed kennis had van het beroep van de Gemachtigde Ambtenaar en de motieven waarop hij zijn beroep steunde. Uit het verloop van de hele procedure en alle voorgaanden kan met stellige zekerheid worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk kennis had van die motieven.
>
> Reeds naar aanleiding van de hoorzitting heeft hij, zowel voor, als tijdens, als daarna, uitvoerig zijn argumentatie ten gronde overgemaakt aan huidige verwerende partij. Bovendien heeft hij dit middel opgeworpen met zijn brief d.d. 24.08.1994 (nadien niet meer), teneinde vooralsnog de inwilliging van het beroep ten gronde van de Gemachtigde Ambtenaar te verhinderen.
>
> Het administratief dossier, destijds reeds voorgelegd in de zaak gekend onder G/A. 66.954/X-7023,

toont genoegzaam aan dat de verzoeker zich op de meest ruime wijze heeft kunnen verdedigen voor verweerster. Zelfs wordt hier nog niet ingegaan op de meerdere rechtstreekse tussenkomsten van de raadsman van verzoeker tijdens de voorbije maanden bij het hoofdbestuur van het Vlaamse Gewest.

Thans poogt verzoeker te verwijzen naar de gekende rechtspraak van de Raad van State die ministeriële beslissingen vernietigt wegens zogenoemde schending van art. 55, § 2, der Stedenbouwwet.

Het is maar al te duidelijk dat de Heer Minister terecht tot de ontvankelijkheid van het beroep van de Gemachtigde Ambtenaar heeft besloten.

Het Art. 55, § 2, bepaalt dat het beroep van het College terzelfdertijd ter kennis moet worden gebracht van de aanvrager, doch bepaalt niet hoe deze kennisgeving moet gebeuren.

Er kan dan ook niet ontkend worden dat verzoeker in de reële mogelijkheid verkeerde om nuttig gebruik te maken van het recht dat hem door Art. 55, § 2, 3˚ en 4˚ alinea van de Stedenbouwwet is toegekend en welke hij effectief heeft uitgeoefend om voor zijn belangen op te komen onder meer bij de hoorzitting van 05.10.1995.

Aldus werd het ’normdoel’ van de wetgever in de wet van 22 december 1970 bij de invoering van deze verplichte kennisgeving aan de aanvrager daadwerkelijk bereikt, met name het op gelijke voet stellen van de aanvrager/verzoeker met de Minister door te beschikken over het beroepschrift waarover de Minister beschikte tijdens de hoorzitting van 05.10.1995.

De bedoeling van de wetgever met de hoorzitting als middel om in de twee trappen van beroep ’de gelegenheid te geven tot een behandeling van de aanvraag op tegenspraak’, waarbij de betrokken partijen ’op gelijke voet worden gesteld’ werd derhalve volkomen gerespecteerd.

Anders gezegd, de door de wet van 22 december 1970 (wijziging van Art. 55) beoogde objectieve rechtsbedeling en gelijke behandeling van de partijen (door de invoering van de verplichting tot kennisgeving aan de aanvrager en de mogelijkheid van een hoorzitting) is een feit in onderhavige zaak.

Verzoeker beschikte op een nuttig tijdstip over de motieven van het beroep van de Gemachtigde Ambtenaar en kon derhalve op gelijke voet met de Minister deze motieven van antwoord dienen. Ten overvloede, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker alle mogelijkheden werden geboden en benut om zijn verweer ten gronde aan de verweerster over te maken.

In die omstandigheden kan hij bezwaarlijk voorhouden dat hij enige schade heeft geleden of nadeel heeft ondervonden van het zogenoemde verzuim van de Gemachtigde ambtenaar om de integrale mededeling van het beroepschrift met al zijn bijlagen ’terzelfder-

tijd' met het indienen van het beroep bij de Vlaamse minister ter kennis te brengen van verzoeker.

Het is dan ook maar al te duidelijk dat deze beide thans voor het eerst nieuw ingeroepen middelen als niet ernstig dienen te worden afgewezen";

Overwegende dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij het bestreden besluit zijn besluit van 10 november 1995 heeft ingetrokken, en opnieuw uitspraak heeft gedaan over het beroep van de gemachtigde ambtenaar; dat dit intrekkingsbesluit tot gevolg heeft dat het besluit van 10 november 1995 ab initio uit het rechtsverkeer is verdwenen; dat de minister met zijn nieuwe beslissing opnieuw uitspraak heeft gedaan over het beroep van de gemachtigde ambtenaar, ook wat betreft de ontvankelijkheid van dit beroep; dat deze beslissing een van de ingetrokken beslissing onderscheiden beslissing is, waartegen opnieuw annulatieberoep openstaat; dat verzoeker bij het indienen van een annulatieberoep tegen deze nieuwe beslissing niet gebonden is door de middelen welke hij tegen de ingetrokken beslissing had aangevoerd; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de wetgever de procedure in kortgeding voor de Raad van State en die betreffende de behandeling van een prejudiciële vraag gesteld aan het Arbitragehof niet op elkaar heeft afgestemd; dat derhalve moet worden aangenomen dat de wetgever niet heeft gewild dat door het procédé van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof de partijen in het kortgeding langer op een uitspraak zouden moeten wachten; dat hij door het opleggen van korte termijnen in de procedure in kortgeding juist een vlugge uitspraak over een vordering tot schorsing voor ogen heeft gehad; dat derhalve niet kan worden ingegaan op het verzoek van de verwerende partij de door haar geformuleerde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen; dat overigens het Arbitra-

gehof in zijn arrest nr. 99/98 van 24 september 1998 heeft geoordeeld dat "artikel 55 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt doordat aan het College van burgemeester en schepenen en aan de gemachtigde ambtenaar de verplichting wordt opgelegd om het administratief beroep bij de Vlaamse Regering terzelfder tijd integraal ter kennis van de aanvrager te brengen, terwijl in die verplichting niet is voorzien voor de aanvrager die een administratief beroep instelt"; dat de vraag of het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel is geschonden doordat aan de gemachtigde ambtenaar de verplichting wordt opgelegd de motieven van zijn beroep "terzelfder tijd ter kennis te brengen van de aanvrager", "terwijl volgens de tekst van de wet het beroep van de aanvrager niet moet worden gemotiveerd, en terwijl de Minister een afschrift van dit beroep van de aanvrager ’binnen de vijf dagen na de ontvangst’ aan het College moet sturen", geen verband lijkt te houden met het ingeroepen middel;

Overwegende dat artikel 55, § 2, eerste lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bepaalt :

> "§ 2. Het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar kunnen bij de Koning in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning. Dit beroep, evenals de termijn voor instelling van het beroep, schorst de vergunning. Het wordt terzelfder tijd ter kennis van de aanvrager en van de Minister gebracht. Komt de gemachtigde ambtenaar in beroep, dan geeft deze daarvan bovendien kennis aan het college";

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepaling aan de gemachtigde ambtenaar de verplichting oplegt het beroepschrift zelf, d.i. de integrale tekst van het aangetekend schrijven met al zijn bijlagen, ter kennis

van de aanvrager te brengen; dat alleen de kennisgeving van het beroepschrift de aanvrager in de gelegenheid stelt na te gaan of het beroep van de gemachtigde ambtenaar regelmatig werd ingesteld; dat de mededeling van het beroepschrift zelf de aanvrager inlicht over de datum van het beroep, de overheid waarbij het is ingediend, of het op redenen is gesteund en welke die redenen zijn;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de gemachtigde ambtenaar met een brief, gedagtekend 17 augustus 1995, en ter post aangetekend verzonden op 22 augustus 1995, beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse Executieve tegen de beslissing van 6 juli 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen; dat de gemachtigde ambtenaar met een brief, gedagtekend 17 augustus 1995 en ter post aangetekend verzonden op 22 augustus 1995, aan verzoeker heeft meegedeeld wat volgt :

> "Ik heb de eer U ter kennis te brengen dat ik op grond van artikel 55 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, met wijzigingen, beroep heb aangetekend bij de Vlaamse Executieve tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen, waarbij aan U vergunning wordt verleend tot bouwen van een loods (uitsluitend bestemd voor landbouwdoeleinden).
> Dit beroep schorst de afgeleverde vergunning.
> De motieven van dit beroep zijn:
> (...)";

dat op het eerste gezicht niet blijkt, en de verwerende partij overigens niet beweert, dat dit beroepschrift zelf terzelfder tijd ter kennis van verzoeker werd gebracht; dat het middel ernstig is;

Overwegende, met betrekking tot de tweede in artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde, dat verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing hem een nadeel toebrengt dat ernstig is en tevens moeilijk te herstellen; dat, in tegenstelling tot

hetgeen de verwerende partij stelt, dit nadeel niet louter pecuniair is;

Overwegende dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn om een vordering tot schorsing toe te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 13 januari 1997 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, in zoverre artikel 1, tweede lid, van dit besluit het beroep heeft ingewilligd van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 6 juli 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan Patrick ALBERS de bouwvergunning werd verleend voor het oprichten van een loods op een perceel gelegen aan de Bruggesteenweg te Middelkerke (Sint-Pieterskapelle), kadastraal bekend Sectie B, nr. 111h/2.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig april 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. EYLENBOSCH. **M. VRINTS.**